

εἶναι ἀπλοχωρία νὰ παίξωμε Μέγαρ. Ἐδῶ δὲν ἔχομ' ἀπλοχωρία Θήρ. Ἐχει ἀπλυνχωρία τὸ κατώει Ἄνδρ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄπλ α 2. 2) Μεταφ. ὑπομονή, ψυχικὴ ἀντοχή Θράκ. (Σαρεκκλ.): Χρειάζεται, παιδί μου, ἀπλοχωρία μεγάλ' γιὰ νὰ βαστάξῃς τὸ δόνο σ'.

ἀπλόχωρος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἴπλόχωρος Βιθυν. (Προῦσ.) Εὐβ. (Κάρυστ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Μεγίστ. Πελοπ. (Βυτίν. Καλάβρυτ. Σουδεν. κ. ἄ.) Ρόδ. Σέριφ. ἀπλόχουρους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν.) κ. ἄ. ἴπλόχουρους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) κ. ἄ. ἴμπλόχωρος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀπλύχωρος Ἄνδρ. Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.) ἀπλύχουρος Πελοπ. (Κότρων.) ἴπλύχωρος Ἡπ. Ἰων. (Σόκ.) Πελοπ. (Τριφυλ.) ἴπλύχουρους Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Στρόπον.) ἴπλύχουρους Σαμοθρ. ἴμπλύχουρους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλόος, παρ' ὃ καὶ ἀπλύς, καὶ τοῦ οὐσ. ἡ ὥρος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων ἐπάρκειαν χώρου, εὐρύχωρος ἐνθ' ἄν.: Λιβάδι - μέρος - σπίτι ἀπλόχωρο πολλαχ. Ἄπλόχωρος τόπος αὐτὸς Θήρ. Αὐλή ἀπλόχωρη Θράκ. Σῦρ. Μορχειται ἴπλόχωρο τὸ παπούτσι Σουδεν. Ἄπλύχωρη κάμαρα Ἄνδρ. Ἄπλύχωρος σάκκος Μάν. Ἄπλύχωρη σκούφια αὐτόθ. Τὰ ροῦχα τοῦ ἔρχονται ἴπλύχωρα Τριφυλ. Τὸν π'κάμ' σου ἦρθι ἴπλύχουρου Εὐβ. (Στρόπον.) || Φρ. Ἄπλόχωρη καρδιά (μὴ στενοχωρουμένη, ὑπομονητικὴ) Θήρ. Κρήν. Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Ἄπλόχωρο ν' τὸ στρώμα μου, σώνει μ' ἐμὲ καὶ κείνο Κρήτ. Συνών. *ἀνάχωρος 1, ἀντίθ. στενόχωρος. β) Ἐπὶ περιεχομένου, ὁ ἀνέτως εὐρισκόμενος ἢ κείμενός που Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπ. (Σουδεν. Τριφυλ.): Βάλε τὰ σταφύλια 'ς ἓνα καλάθι μεγάλο γιὰ νὰ εἶναι ἴπλύχωρα Τριφυλ. Μπαίνει ἴπλόχωρο τὸ χέρι μου μέσα Σουδεν. 2) Μεταφ. ὑπομονητικός, γενναῖος Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἄπλόχωρος ἄνθρωπος αὐτός. Συνών. *ἀνάχωρος 2.

Β) Οὐσ. 1) Τὸ κατὰ τὸν τοκετὸν σχηματιζόμενον πλήρες ὕγρου θυλάκιον Εὐβ. (Κάρυστ.): Ἐσπασε ὁ ἀπλόχωρος. 2) Οὐδ. ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία Σκυρ.: Ἄδω ἔχομε ἀπλόχωρο γιὰ οὔλοι μας τοσοῖ δ' λειές.

ἀπλοχωρῶ Θήρ. Σίφν. Σῦρ. ἀπλουχωρῶ Θράκ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλόχωρος.

1) Γίνομαι ἀπλόχωρος, ἀποκτῶ ἐπάρκειαν χώρου Θήρ. Θράκ. Σίφν.: Ἐφυγαν τὰ παιδιὰ μας ἀπὸ τὸ σπίτι κι ἀπλοχωρέσαμε Σίφν. Τρανίζον πάρα 'κεῖ ν' ἀπλοχωρέσωμε λιγάκι αὐτόθ. Συνών. ἀπλοχωραίνω, ἀπλοχωρεύω, πλατυχωρεῖμαι (ἰδ. πλατυχωρῶ). β) Ἀποκτῶ, ἔχω εὐρυχωρίαν εὐρισκόμενος ἢ κείμενός που Θήρ. Θράκ.: Τὸ πιλάβι θ' ἀπλοχωρήσῃ μέσ' 'ς τὴν ἀπλάδενα Θήρ. Ἄπλοχωρεσα τώρα (ἐνν. εἰς τὸ νέο σπίτι) Θράκ. 2) Κάμνω εὐρυχωρίαν, κάμνω τόπον Σῦρ.: Ἄπλοχώρεσε γιὰ νὰ καθίσωμε κ' ἐμεῖς.

ἀπλύμιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπλύμιγος Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλυνμιστός < πλυνμίζω.

Ὁ μὴ ταγισθεὶς μὲ πλυνμίν, μὲ βρασμένην ὕδαρῃ τροφήν, ἐπὶ τῆς ἀρτιτόκου ἀγγελάδος: Ἐφέκεν ἀπλύμιγον τὸ χτήνον δύο ἡμέρας. Πβ. ἀτάγιστος.

ἀπλυσάδα ἡ, Κύθν. ἀναπλυσάδα Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλυσία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Διὰ τὸν τύπ. ἀναπλυσάδα ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Τὸ νὰ εἶναι τις ἄπλυτος, στέρησις πλύσεως, καθα-

ρισμοῦ, ρυπαρότης ἐνθ' ἄν.: Ἀπ' υσάδα ποῦ τὴν ἔχει! βρομᾷ ἀπὸ τὴ γλίτσα! Κύθν. || Ἄσμ.

Τὸ χρωμα μου πα ἔλλαξεν ἀσ' σὴν ἀναπλυσάδαν

Τραπ. Συνών. ἀλουσία, ἀπαλλάγασμα, ἀπαλλαγισμός, ἀπαστρία 1, ἀπαστρίλα, ἀπαστροσύνη, ἀπλυσία 1, ἀπλυσίλα, ἀπλυτάδα, ἀπλυτίκλα, ἀπλυτίλα. 2) Ἐπὶ τοῦ οἴνου, δυσάρεστος ὁσμὴ καὶ γεῦσις προερχομένη ἐξ ἀτελοῦς καθαρισμοῦ τοῦ οἴνοφόρου βυτίου Κύθν. Συνών. ἀπλυσία 2.

ἀπλυσία ἡ, ἀπλυσία Πελοπ. (Μάν.) ἀπλυσία σύνθηθ. ἀπλυσία πολλαχ. ἀναπλυσία Πόντ. ἀνηπλυσία Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπλυσία. Διὰ τὸν τύπ. ἀναπλυσία ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ., σύνθηθ.: Τὸν ἔφαγε ἡ ἀπλυσία. Βρόμῃσε ἀπὸ τὴν ἀπλυσία σύνθηθ. Ποῦ τὴν ἀπλυσίαν ἐξουρωθήκαμεν οὔλοι μας Κύπρ. Ἀφ' νι τοῦ σπίτ' ἔρ' μου τοῖ σκουτ' νό, γιμᾶτον ἀπλυσία Λέσβ. Ψείρισσε ἀπὸ τὴν ἀπλυσία Μάν. Τὰ λώματα μ' ἐλερωθῶν ἀσ' σὴν ἀναπλυσίαν Πόντ.

β) Ἡ μὴ ἐκτέλεσις πλύσεως, ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ἄλλων τῆς καθημερινῆς χρήσεως ὑφασμάτων Εὐβ. (Λίμν.) Σάμ.: Ἐχομ' ἀπλυσά (ἀπὸ πολλοῦ δὲν ἐπλύναμε) Λίμν. 2) Ἀπλυσάδα 2, ὁ ἰδ., Κύθν.

ἀπλυσίλα ἡ, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλυσία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτάδα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτεύω ἀμάρτ. ἀπλυτεύου Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος.

Εἶμαι ἄπλυτος, ἀκάθαρτος.

ἀπλυτίκλα ἡ, Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκλα.

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτίλα ἡ, Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτοβεδούρα ἡ, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ. Οἶν. Σουδεν. Τρίκκ.) ἀπλυτουβιδούρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπλυτουβιδούρου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τοῦ οὐσ. βεδούρα.

Ἀκάθαρτος ὡς ἄπλυτη βεδούρα ἐνθ' ἄν.: Νιὰ ἄπλυτη τὴ λέμε ἀπλυτοβεδούρα Βούρβουρ. Ἐν τῇ ἡ ἀπλυτοβεδούρα (ἐν = ἰδὲ) Τρίκκ. Ἡ λ. ὡς παρωνύμ. Αἰτωλ.

ἄπλυτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄπλυτους βόρ. ἰδιώμ. ἄπλυτο Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν.) ἄπλυτο Ἀπουλ. ἀνέπλυτος Ἡράκλ. ἀνήπλυτος Ἀμοργ. Ἀστυπ. Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Νίσυρ. Σύμ. Σῦρ. ἀνήπλυτους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπλυτος. Διὰ τοὺς τύπ. ἀνέπλυτος καὶ ἀνήπλυτος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ πλυθεὶς, ὁ μὴ διὰ τῆς πλύσεως καθαρθεὶς, ρυπαρός, ἀκάθαρτος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.

